

ŞİHİR VEYA BÜYÜ

Uyanıverdim.

Sabah oldu sanıyordum.

Oysa her yer karanlıktı daha.

Yeniden uyumaya çalıştım.

Gözlerimi yumdum iyice.

Olmadı!

Başımı yastığın altına soktum!

Havasızlıktan ölecektim neredeyse.

Ne yaptıysam boşuna!

Uyumak istedikçe uykum kaçtı.

Ne yapabilirdim ki!

Doğrulup yatağıma oturdum.

Yan odada uyumakta olan babamın horultusunu duya-biliyordum.

Horultu da horultuydu ha! Geçici bir süre, ocakta kaynamakta olan bir çaydanlığın fokurtusu gibi duyuluyordu. Sonra da öyle bir yere geliyordu ki horlama, bir kuyunun içinden yükselen kamyon motorunun sesine erişiyor; kamyon, kısa bir süre öyle çalıştıktan sonra yine çaydanlık fokurtusuna dönüşüyordu. Babamın yanında yatmakta olan anneme acıdım doğrusu.

Uyuyamayınca insanın canı sıkılıyor.

Kalkıp kocaman pencereleri olan büyük odamıza çıktım.

Annem buraya 'oturma odası' diyor.

Ben 'aydınlık oda' diyorum.

Hiç ses çıkarmadan çalışabilmeyi beceren duvar saatimize baktım. Henüz on ikiyi gösteriyordu. Tam gece yarısı. Oysa her zaman altı buçukta kalkıyordum. Sonra da banyoya girip bir güzel elimi yüzümü yıkıyor, annemin deyişleriyle arınıyordum. En sonunda da istemeye istemeye kahvaltı ediyor, akşamdan hazırladığım çantayı kapıp okula gidiyordum.

Gözümde uyku yoktu. Hiç olmazsa yüzümü yıkayayım dedim. Gürültü yapmamaya çalışarak banyomuzun kapısını açtım. Her sabah yaptığım gibi ayak parmaklarımdan üstünde yükselerek aynada gördüğüm Ali'ye dilimi çıkardım. Aynı şeyi Ali de yaptı. Güldüm, güldü!

Sonra musluğu açtım.

Musluğu açınca ağzım da açılıverdi kendiliğinden!

Bağırarak istedim.

Yardım edin diye avaz avaz bağıırıyordum.

Ama ağzımdan ses çıkmıyordu.

Gördüklerime inanamıyordum.

Olamazdı!

Mutlaka düş görüyordum.

Gözlerimi ovuşturdum.

Yeniden baktım biraz önce gördüklerime.

Değişen bir şey yoktu!

Aynı şey!

Ne yapabilirdim ki?
Ellerimle yüzümü kapattım. Gözlerimi de yummuştum.
Yirmiye kadar saydım. Sonra ellerimi yüzümden çektim.
Gözlerimi de açtım.

Gözlerimi açsam neye yarar!
Gördüklerime inanamıyordum.
Korkuyordum, çok korkuyordum.
Kaçmak istiyordum, ama ayaklarım banyonun tabanına yapışmıştı sanki.

Hareket edemiyordum. O anda yapabildiğim tek şey korkmaktı.

Ne gördüğümü söylemeliyim artık.
Ama bu kolay bir şey değil ki!
Aradan o kadar zaman geçmiş olmasına karşın, yaşadıklarımı şu anda anlatırken bile çok heyecanlanıyor, korkuyorum.

Evet, o sabah banyoda neler yaşadığımı belki de tahmin etmişsinizdir:

Musluktan su yerine kahverengi, küçük küçük, ne olduklarını anlayamadığım bir şeyler akıyordu. Daha doğrusu musluktan lavaboya dökülüyorlardı.

Bunlar pişmemiş nohut büyüklüğünde, yumuşak, ama parçalanmayan cisimlerdi. Yumuşak olduğunu lavaboda biriken tanelerin yuvarlaklıklarını yitirmelerinden anlıyordum.

Parçalanmıyorlardı. Bir yere bulaşmıyorlardı. Yumuşak oldukları belliydi. İğrenç bir görünümüleri vardı.

Elimi istemeyerek de olsa uzatıp musluğu kapatınca kahverengi cisimlerin musluktan dökülmesi kesiliverdi. Ama

lavabodaki kahverengi ve yumuşaksı öbek önümde duruyordu.

Ağzımdan derin bir soluk çıktı.

Mutfağa doğru koştum. Bu kez mutfaktaki musluğa uzandım. Uzandım deyişime bakmayın. Kolay bir şey değildi bu. Bütün vücudum kasılmıştı, çok korkuyordum.

Elimi uzatmak istememe karşın, elim musluğa gitmemek için direniyordu.

Ama başarmak zorundaydım.

Banyoda yaşadığım bir hayaldi belki.

Belki de babamın aptalca şakalarından biriydi.

İşin içyüzünü öğrenmek zorundaydım.

Elim musluğun vanasına dokununca irkiliverdim. Parmaklarım sanki musluğun soğuk demirine değil de, ne yapacağı belli olmayan, tanımadığım bir yaratığa değmişti.

Tuhaf bir duyguya kapılmıştım:

Biraz korku, biraz iğrenme, biraz da merak!

Ama bunların içinde en ağır basan duygu, korkuydu. Sanki musluktan bir şey çıkıverecek ve bana bir şey yapacaktı.

Bu, korkunç bir şey olabilirdi.

Bir canavar mı?

Belki...

İyi ama koskoca canavar su borularının içine sığar mıydı?

Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum.

Sadece korkuyordum.

Musluğun önünden geriye çekilmişim. Taa buzdolabına kadar. Orada buzdolabı olmasa kim bilir nereye kadar kaçacaktım.

Bu böyle olamazdı, bir şeyler yapmalıyım. Ve yapılacak olan şey belliydi. Musluğu açmalıyım.

Ancak açarsam yeni şeyler öğrenebilirdim.

İşte tam o anda aklıma geldi:

Biraz önce gördüklerim gerçek miydi acaba?

Ya hayal gördüysem!

Bunu nasıl anlayabilirdim?

Ancak banyoya yeniden gidip lavaboya bakarsam anlayabilirdim.

Evet, o iğrenç kahverengi Bakboklar hâlâ oradaysa...

O anda aklıma Bakbok gibi bir kelime gelmişti. Daha önce böyle bir kelime duyduğumu sanmıyorum. Ve o anda karar vermiştim, o iğrenç kahverengi nesnelerin adı Bakbok olacaktı.

Banyoya koştum. Ama içeriye giremedim.

Biraz önce kapıyı aralık bırakmışım. Kapıyı birazcık itirsem lavaboyu görebilecektim. Evet, giremedim içeriye. Uzun süre dikildim kapının önünde.

Başımı uzatıp lavaboya baksam her şey ortaya çıkacaktı.

İki olasılık vardı:

Ya lavabo boş olacak ve ben sevinecektim. Korkularım boşunaymış, sadece hayal görmüşüm, diyecektim. Ya da o kahverengi iğrenç Bakboklarla karşılaşacak, korku ve kaygılarım devam edecekti.

Evet, banyoya yeniden girmekten başka seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes aldım. Bütün cesaretimi toplayıp içeriye daldım.

Burada biraz duralım.

Hiç merak etmeyiniz. Elbette bu maceranın hepsini, ama hepsini, hiçbir yerini atlamadan anlatacağım.

Yaşadıklarımı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Anlattıklarımı ister inanın ister inanmayın.

Ben sadece yaşadıklarımı anlatıyorum.

Ve bu kolay bir şey değil.

Örneğin şimdi, anlattıklarımın tam burasında! Evet tam burada biraz duralım.

Böyle deyişimin elbette bir nedeni var:

Yaşadıklarımı anlatırken, yaşadığım o anları yeniden yaşıyormuşum gibi heyecanlanıyor, korkuyorum.

Yaşadıklarımı siz de yaşıyadınız, aynı duygulara kapılırdınız.

Örneğin banyoya giriverince korkudan neredeyse donuma yapacaktım.

Laf aramızda belki de birkaç damla kaçırdım!

Tahmin edebileceğiniz gibi o kahrolası Bakboklar hâlâ lavabonun içinde yığılıydı.

Daha fazla kalamazdım orada.

Yine mutfığa koştum.

Ne olursa olsun mutfaktaki musluğu da açmalıydım. Böylelikle bütün musluklardan aynı iğrenç Bakbokların dökülüp dökülmediğini anlayabilirdim.

Elimi uzattım. Musluğun vanasını kavradım.

Musluğu açarken gözlerimi kapattım. Çünkü, su akarsa sırlıtısından bilecektim. Ve kurtuldum diye sevinçle bağıracaktım. Bu durumun aksi olur da o iğrenç Bakboklar dökülürse, onu da anlardım. Çünkü onlar dökülürken hiçbir ses çıkmıyordu.

Topak topak olmuş binlerce yumuşak ve kahverengi cisim, kurtçuklar gibi dökülüyordu.

En küçük bir ses çıkarmadan...

Musluğun vanasının soğukluğunu avcumun içinde hissediyordum.

Ama korkuyordum. Korkumu da yüreğimde hissediyordum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, neredeyse göğsümden fırlayıp çıkacaktı.

Musluktan akacak veya dökülecek olan Bakboklarla karşılaşmak kolay bir şey değildi. Yine de bütün cesaretimi toplayıp musluğu açtım.

Gözlerim kapalıydı.

O birkaç saniyelik zaman bana hiç bitmeyecek gibi geldi. Ve ben, gözlerim kapalı, su sesi bekliyordum.

Ne yazık ki su sesi duymadım. Onun yerine, sanki lapa lapa bir şeyler dökülüyordu. O dökülen şeyleri görmesem de, duymasam da hissediyordum.

Ve nice sonra korkarak gözlerimi açtım.

Evet, tıpkı banyoda olduğu gibi o iğrenç Bakboklar dökülüyordu musluktan. Ve o iğrenç Bakboklar, tahmin edebileceğiniz gibi lavabonun deliğinden süzülüp gitmiyordu. Daha şimdiden bir tepecik oluşmuştu lavabonun içinde.

Hem iğreniyor, hem korkuyordum.

Yine de elimi uzatıp musluğu kapatabildim.

Sonra da yere, parke taşlarının üstüne oturdum.

Evet, üstüne oturduğum taşlar soğuktu. Biraz üşüyordum. Ama üşümem umurumda bile değildi. Yaşadıklarım üşümekten daha önemliydi.

Öte yandan üzerine oturduğum taşların soğukluğu, yaşadığım şokun etkisinden bir parça dahi olsa çekip çıkarmıştı beni.

Sakin kafayla düşünebilirdim artık.

Kendime şu soruları sordum:

Ne yapabilirdim?

Bu durum, yani yaşadıklarım tehlikeli miydi?

Musluktardan o iğrenç Bakbokların dökülmesi bir sihir veya büyü müydü?

Hayal mi görüyordum?

Ama insan sürekli hayal görebilir miydi?

Hadi banyoda hayal görmüştüm.

Mutfakta da mı hayal görmüştüm?

Bu durum sadece bizim evde mi böyleydi, yoksa bütün evlerde de aynı şey mi yaşanıyordu?

Ya dünyamızdaki suların hepsi böyle olduysa?

Bu korkunç bir şeydi!

Bundan sonra nasıl yıkanabilirdik?

Ne içecektik?

Şu anda ne yapmam gerekiyordu?

Bu sorulara yanıt ararken, mutfakta yerde oturuyor ve babamın kamyon sesini andıran horultularını dinliyordum.

Hayır, oturarak, babamın horultularını dinleyerek bir çözüm bulamazdım!

Mutlaka bir şeyler yapmalıyım.

Böyle önemli bir sorunu yalnız başıma çözmenin güç olabileceğini düşündüm.

Bana kim yardımcı olabilirdi?